

F. t. l. om navngivning af fast ejendom.

ejendom, f. eks. under hensyn til dens tidligere eller nuværende anvendelse eller til dens beliggenhed, være udelukket.

I stk. 2 foreslås, at forbeholdte familienavne skal være udelukket fra anvendelse som ejendomsnavne, medmindre vedkommende ejer selv fører det pågældende navn eller opnår samtykke fra den eller de til familienavnet berettigede. Ifølge navneloven af 22. april 1904, § 2, d, kan ejendomsnavne, der er forbeholdt ved anmeldelse til justitsministeriet inden 1. juli 1905, ikke antages som slægtsnavne. Forbeholdet har dog ikke gyldighed over for ejeren af en ejendom, der i mindst 20 år forud har været almindelig kendt i den pågældende egn under samme navn som det anmeldte. De ejendomsnavne, der ifølge nævnte lovbud er forbeholdt fra at kunne antages som slægtsnavne, og som også bør være undtaget fra at kunne tillægges en fast ejendom, findes i et tillæg til bekendtgørelse nr. 170 af 16. juni 1906 og forudsættes medtaget på den i § 2 omhandlede fortegnelse.

Endvidere foreslås det, at der ikke skal kunne tillægges en fast ejendom et navn, der allerede er navn på et aktieselskab, firma, varemærke eller lignende, medmindre ejendommens ejer er berettiget til navnet.

Heller ikke navne, der er egnet til forveksling med navne henhørende under de to sidstnævnte navnegrupper, vil efter forslaget kunne anvendes ved navngivning af fast ejendom.

Til § 2.

De navne, som i henhold til § 1, stk. 1, c, forudsættes beskyttet for hele landet, foreslås optaget på en fortegnelse, som landbrugsministeren udgiver. Til fortegnelsen kan der senere udgives tillæg. Fortegnelsen og senere udkommende tillæg bør optages i Lovtidende.

Til § 3.

I stk. 1 defineres begrebet fast ejendom i overensstemmelse med, hvad der gælder efter reglerne om udstykning og sammenlægning m. m. af faste ejendomme, dog således at lovens bestemmelser finder tilsvarende anvendelse for bygninger på lejet grund og på søterritoriet.

Stk. 2 indeholder en bestemmelse om, at flere faste ejendomme, som er naturligt sammenhørende, når samtlige ejere er enige herom, kan tillægges et fælles navn. Dette kan f. eks. være praktisk ved en bebyggelse af flere matr. nre., der, uanset at de tilhører forskellige ejere, dog fremtræder som en enhed. Herved må erindres, at loven alene angår ejendomsnavne og ikke ejerlavnavne eller

stednavne for større bebyggede områder som husmandskolonier, forstadskvarterer og landevejsbebyggelser.

Til § 4.

Ifølge stk. 1 vil navn på fast ejendom kunne tinglyses. Tinglysningsdommeren skal efter forslaget alene påse, om tinglysningsanmeldelsen er bilagt en erklæring fra vedkommende kommunalbestyrelse om, at ejendommen inden lovens ikrafttræden har været kendt under det begærede navn, eller at der fra kommunalbestyrelsens side intet findes til hinder for tinglysning i henhold til de i § 1, stk. 1, nævnte bestemmelser om forbud mod visse navne. Man har herved ønsket at lette tinglysningsdommernes arbejde ved ordningens administration mest muligt og anset kommunalbestyrelserne for de bedst egnede organer til at udtale sig om de anførte forhold.

Såfremt en kommunalbestyrelse ikke efter begæring vil meddele ejeren af en fast ejendom en erklæring som anført, må der ifølge stk. 3 gives ejeren begrundelse for afslaget.

Når tinglysning har fundet sted, skal dommeren ifølge stk. 2 sende meddelelse om tinglysningen til landbrugsministeriet, der derefter kan notere navnet i matriklen. Tinglysningen offentliggøres i Tingbladet.

Til § 5.

For landejendommens vedkommende bevares efter stk. 1 den hidtidige regel i plakaten af 1821 om, at ændring (herunder opgivelse) af navnet på en landejendom kun kan ske med landbrugsministeriets tilladelse. Ansøgning til landbrugsministeriet om ændring af navnet på en landejendom skal bl. a. være bilagt en udtalelse fra vedkommende kommunalbestyrelse. Ansøgningen bør i almindelighed kun imødekommes, såfremt særlige grunde taler derfor.

Stk. 2 indeholder den ordensbestemmelse, at såfremt ejeren af en fast ejendom ønsker at ændre eller opgive et tinglyst navn, skal tinglysning, henholdsvis aflysning, foretages. Tinglysningsdommeren sender meddelelse derom til landbrugsministeriet til notering i matriklen og drager omsorg for, at tinglysning, men ikke aflysning, offentliggøres i Tingbladet. Dommeren skal påse, at landbrugsministeriets tilladelse medfølger anmeldelsen, såfremt ændringen eller opgivelsen vedrører et navn på en landejendom.

Til § 6.

Stk. 1 indeholder bestemmelse om, at en ejendoms navn ved udstykning følger den parcel, hvorpå bygningerne er beliggende. Ved en sådan